

Octavian SAIU

Foc, forță, tandrețe

Dedicat lui Malraux, spectacolul constant semnat de Gigi Căciuleanu stă sub semnul nevoii de spiritualitate. În toate dimensiunile ei, surprinse de mișcare, viața este o suită de ritualuri discrete care o însoțesc de la naștere spre neființă. Viziunea regizorului-coregraf articulează secvențe în care dansul se îngemănează cu muzica lui Verdi. Axă ordonatoare, care impune coerență și unitate, dialogul muzical-coregrafic creează imagini ce încorporează, fiecare, un grăunte de teatralitate. O psihologizare subtilă hrănește gestul și tendința de geometrizare a spațiului în care trăiesc dansatorii.

Recviemul este dăruit acestui secol când puritatea și frumusețea au fost maculate de violență, de marasmul vulgarității. În perspectiva dualistă a lui Căciuleanu, raportul dintre sacru și profan, dintre ordine și haos capătă valențele celui dintre artă și nonartă.

Semantizarea limbajului trimite la convenția declarată încă de la tragerea cortinei – prin decorul sumar, compus din reflectoare și câteva panouri scrise, care alături dinamicii corporale cuvinte-cheie: Foc, Forță, Tandrețe... Fiecare dintre ritualurile zugrăvite pe scenă amintește de ele, într-o alchimie care le transformă în Frumos.

Ritualul nu este pentru Căciuleanu o succesiune de acte, ci o concentrare a energiilor cosmice în faptul uman, ceea ce, prin dans, apropie omul – înger prăbușit – de o altă stare. Prin scenă trec și oamenii obișnuiți, îmbrăcați în negru, însoțiți de obiecte terestre – intruziuni ale lumescului în arta înțeleasă ca ritual al aspirației spre cer. Balerinul împușcat de unul dintre acești „out-sideri” este, poate, cea mai esențializată expresie a grotescului în care s-au cufundat ultimele decenii.

Tehnica impecabilă a artiștilor Companiei Oleg Danovski slujește la construirea unui ansamblu de semne care vorbesc despre naștere, nuntă, moarte, dragoste, atracție, interdicție. Mișcărilor lor reușesc să înfiripe o

caligrafie a trupurilor care, deși deliberat uniformizate uneori prin cromatică și desenul costumului, se disting prin partituri de personalitate. Și în scenele individuale sau de cuplu, și în cele de grup, măiestria de coregraf – nu întodeauna și acuratețea regizorală – transpare prin calitățile lor. De la ritualul forțelor contorsionate care se întâlnesc, până la ceremonialul carnavalesc, macabru, și la imaginea încercării de a urca la nesfârșit treptele destinului, trupa a păstrat aceeași voluptate și aceeași precizie. Totuși, există momente când ritmul este neadecvat sau, dimpotrivă, dublează inutil mesajul muzicii.

Înainte de final: cuvântul șoptit, ca o taină – punctul culminant. Versurile și mișcarea creează o poezie complexă în care regăsim zădarnicia și speranța din întregul demers spectacular. Șoapta nu tulbură arhitectura sonorităților lui Verdi, ci survine ca o clipă a conștiinței care consfințește o operă închinată existenței – absurde și tragice – într-un „mileniu fără viață“.

Încheierea aparține însă dansului și toți cei pe care i-am privit se află acum pe scenă, în albul care-i decupează din întunericul fundalului. Femininul și masculinul își recapătă identitatea. *Requiemul* pentru veacul „dobarât“ de rău este o rugăciune pentru condiția umană, reîntregită prin această pictură vie, care respiră aerul purtător de Duh al libertății. Bucuria și libertatea sunt, până la urmă, și ele, un ritual...

Teatrul de Balet „Oleg Danovski“ – Requiem. 24 de ritualuri și un cuvânt șoptit. Muzica: Giuseppe Verdi. Coregrafia: Gigi Căciuleanu. Scenografia: Gigi Căciuleanu, Eugenia Leca Botezatu. Cu: Felicia Șerbănescu, Costel Georgescu, Aliss Tarcea, Cristian, Tarcea, Bogdan Nicula, Jenna Johnson, Olimpia Cheța, Traian Vlaș, Gigel Ungureanu, Daniel Precup, Simona Costea, Mircea Poleșmic, ș.a.

Claudia LIPAN

Frumoșii nebuni ai marelui oraș

Fundația MAD (Multi-Art Dans) își propune se dezvolte creația coregrafică și susține *in logo* ipoteza că tinerii talentați din România „se pierd înconjurați de ignoranță și nepăsare“. Așa o fi? Așa o fi, pentru că mai rar merge omul la un spectacol coregrafic,

care nu duce lipsă de oameni, ci de condiții necesare montării. Mai rar apare o companie precum SMART care blagoslovește un grup de tineri coregrafi români cu un spațiu adecvat (Teatrul Odeon), cu bani albi pentru zile negre, cu mecenat în rândul publicului (gratuitate pentru studenți). Și totul purtând sigla *Independans*, adică trei seri de dans contemporan sub responsabilitatea câtorva dintre cei mai buni mânători ai corpului. O lume deschisă pentru lume, datorită proiectului nou înființat de coregraful Mihai Mihalcea, *Solitude project*, ca reacție la „șocol viitorului“. Și datorită managerului SMART, actrița Oana Pellea, care a intuit faptul că acești tineri premiați pe scene internaționale merită o apreciere autohtonă. Fie ea și în fluxul pașilor mărunți. Pentru că, dehl, altfel nu se poate...

SMART și Teatrul Odeon – Independans, un proiect susținut de Fundația MAD și SOLITUDE PROJECT. Coregrafii: Vava Ștefănescu, Cătălina Gubandru, Lorette Enache, Eduard Gabia, Mateia Stănculescu, Ema Ciobanu, Ion Dumitrescu, Marius Iorgulescu, Mihai Mihalcea, Elena Zamfirescu, Ioana Popovici, Laura Iva, Silvia Mihai, Carmen Riban. Dansează: Valentina de Piantenicolae, Maria Baroncea, Irina Roncea, Ana Maria Pavel, Catrinel Sandu, Alexandru Gheorghiu, Dan Popa, Gabriel Costea, Andreea Duță.